

mekaniske Bevægelser løst Hatten af sit Hoved og var gaaet hen til Vinduet. Her satte hun sig ligesom overvældet af Træthed ned paa en Stol og gav sig til at stirre ud i Gaarden. Saa snart hun mærkede, at Faderen var standset henne i en Krog af Stuen og derfra iagttog hende, lænede hun sig tilbage mod Stoleryggen og sagde, uden egentlig at mene det:

„Ja, paa en Maade er dette vel kun, hvad man maatte vente efter den Retning, Hr. Hansteds hele Udvikling i den senere Tid har taget. Det har jo længe været at mærke paa ham, at det vilde bære hen imod noget saadant.“

„Ja, det er netop det, jeg ikke helt kan lade være med at bebrejde mig, Ragnhild! Jeg burde straks fra Begyndelsen have taget om ham med fastere Haand. Hvem véd — maaske havde han da staaet til at redde. Jeg fik jo hurtigt en Mistanke . . . men han var jo dog et voksent Menneske, og det er sandelig vanskeligt at behandle en Mand som syg, før man har ganske sikre Beviser paa Sygdommen i Hænde. Men nu er der for mig ikke længer nogen Tvivl . . . han er gal, komplet forskruet. Naar jeg tænker tilbage, kan jeg jo følge Sygdommens Udvikling Skridt for Skridt lige fra det Øjeblik, han betraadte vort Hus. Det er